

Сіє сад, від наморозі білий

Володимир Свідзінський

Сіє сад, від наморозі білий.
А тихо в нім! Нігде сухий листок
Не шелесне. Ні вітер легкокрилий,
Ні бистрий птах не сколихне гілок.

* * *

Настала ніч. Небес блискучий човен
Підняв уверх дві щоглі золоті.
І вийшов я, і знов, кохання повен,
Задумався, забувся в самоті.

* * *

Солодкі ви, душі самотні мрії,
Та не такі, як за юнацьких літ.
У той-бо час цвіли ви, як лелії,
А нині ви, як цей зимовий цвіт.